

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 8. maja 2019 *

„Pritožba – Ekonomska in monetarna politika – Uredba (EU) št. 1024/2013 – Člen 6(4) – Uredba (EU) št. 468/2014 – Člen 70(1) – Bonitetni nadzor kreditnih institucij – Na Evropsko centralno banko (ECB) prenesene naloge – Enotni mehanizem nadzora – Izvajanje teh nalog s strani pristojnih nacionalnih organov – ‚Manj pomembna‘ kreditna institucija – ‚Posebne okoliščine‘, ki upravičujejo, zakaj se lahko neka kreditna institucija šteje za ‚manj pomembno‘“

V zadevi C-450/17 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 26. julija 2017,

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank s sedežem v Karlsruheju (Nemčija), ki so jo zastopali A. Glos, T. Lübbig in M. Benzing, Rechtsanwälte,

pritožnica,

drugi stranki v postopku sta

Evropska centralna banka (ECB), ki jo zastopata E. Koupepidou in R. Bax, agenta, skupaj s H.-G. Kamannom, Rechtsanwalt,

tožena stranka na prvi stopnji,

Evropska komisija, ki jo zastopata W. Mölls in K.-P. Wojcik, agenta,

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), podpredsednica Sodišča, A. Rosas, L. Bay Larsen in M. Safjan, sodniki,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 5. decembra 2018

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (v nadaljevanju: Landeskreditbank) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 16. maja 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB (T-122/15, EU:T:2017:337, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa ECB/SSM/15/1 Evropske centralne banke (ECB) z dne 5. januarja 2015, sprejetega na podlagi člena 6(4) in člena 24(7) Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL 2013, L 287, str. 63) (v nadaljevanju: sporni sklep).

Pravni okvir

Uredba št. 1024/2013

- 2 V uvodni izjavi 55 Uredbe št. 1024/2013 je navedeno:

„Prenos nadzorniških nalog pomeni za ECB veliko odgovornost v smislu zaščite finančne stabilnosti v Uniji ter v smislu najbolj učinkovite in sorazmerne uporabe njenih nadzorniških pooblastil. [...]“

- 3 Člen 1, prvi odstavek, te uredbe določa:

„S to uredbo se na ECB prenesejo posebne naloge, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora nad kreditnimi institucijami, z namenom prispevati k varnosti in trdnosti kreditnih institucij ter k stabilnosti finančnega sistema v Uniji in vsaki državi članici, in sicer ob popolnem upoštevanju in dolžni skrbnosti za enotnost in celovitost notranjega trga, temelječega na enakem obravnavanju kreditnih institucij zaradi preprečevanja regulativne arbitraže.“

- 4 Člen 4 navedene uredbe, naslovljen „Na ECB prenesene naloge“, v odstavku 1 določa:

„V okviru člena 6 je ECB v skladu z odstavkom 3 tega člena izključno pristojna za opravljanje naslednjih nalog za namene bonitetnega nadzora v zvezi z vsemi kreditnimi institucijami s sedežem v sodelujočih državah članicah:

[...]“

- 5 Člen 6 te uredbe določa:

„1 ECB naloge opravlja v okviru enotnega mehanizma nadzora [(EMN)], ki ga sestavljajo ECB in pristojni nacionalni organi. ECB je odgovorna za učinkovito in skladno delovanje EMN.

[...]

4. ECB ima v zvezi z nalogami iz člena 4, z izjemo točk (a) in (c) odstavka 1 in navedenega člena, obveznosti iz odstavka 5 tega člena, pristojni nacionalni organi pa obveznosti iz odstavka 6 tega člena, in sicer v okviru, določenem v odstavku 7 tega člena, in ob upoštevanju tam določenih postopkov, za

nadzor naslednjih kreditnih institucij, finančnih holdingov ali mešanih finančnih holdingov ali podružnic s sedežem v sodelujočih državah članicah, ki so jih ustanovile kreditne institucije s sedežem v nesodelujočih državah članicah:

- tistih, ki so manj pomembne bodisi na konsolidirani podlagi, na najvišji ravni konsolidacije v sodelujočih državah članicah, bodisi posamezno v posebnem primeru podružnic s sedežem v sodelujočih državah članicah, ki jih ustanovijo kreditne institucije s sedežem v nesodelujočih državah članicah. Pomembnost se ocenjuje v skladu z naslednjimi merili:
 - (i) velikost;
 - (ii) pomen za gospodarstvo Unije ali ene od sodelujočih držav članic;
 - (iii) obseg čezmejnih dejavnosti.

Kar zadeva prvi pododstavek, se kreditna institucija, finančni holding ali mešani finančni holding ne šteje za manj pomembnega – razen če tega ne upravičujejo posebne okoliščine, ki se določijo v metodologiji – če je izpolnjen kateri koli od naslednjih pogojev:

- (i) skupna vrednost njegovih sredstev presega 30 milijard EUR;
- (ii) delež njegovih skupnih sredstev presega 20 % BDP sodelujoče države članice, v kateri ima sedež, razen če je skupna vrednost njegovih sredstev nižja od 5 milijard EUR;
- (iii) potem ko pristojni nacionalni organ uradno obvesti ECB, da je takšna institucija po njegovem mnenju zelo pomembna za domače gospodarstvo, ECB na podlagi celovite ocene zadevne kreditne institucije, vključno z oceno bilance stanja, sprejme odločitev, v kateri potrdi takšno pomembnost.

ECB lahko tudi na svojo lastno pobudo sklene, da je institucija zelo pomembna, če ima podrejene bančne družbe v več kot eni sodelujoči državi članici in njena čezmejna sredstva ali obveznosti predstavljajo pomemben del njenih skupnih sredstev ali obveznosti, v skladu s pogoji, določenimi v metodologiji.

Tiste, za katere je bila javna finančna pomoč zahtevana ali so to pomoč prejel neposredno iz [Evropski instrument za finančno stabilnost (EFSF)] ali [Evropski mehanizem za stabilnost (ESM)], se ne štejejo za manj pomembne.

Ne glede na prejšnje pododstavke ECB opravlja naloge, ki se nanjo prenesejo s to uredbo, v zvezi s tremi najpomembnejšimi kreditnimi institucijami v vsaki od sodelujočih držav članic, razen v utemeljenih posebnih okoliščinah.

5. ECB v zvezi s kreditnimi institucijami iz odstavka 4 in v okviru, določenem z odstavkom 7:

[...]

- (b) lahko, če je to potrebno za zagotovitev skladne uporabe visokih nadzornih standardov, kadar koli na lastno pobudo po posvetovanju s pristojnimi nacionalnimi organi ali na zahtevo pristojnega nacionalnega organa odloči, da bo sama neposredno izvajala vsa zadevna pooblastila v zvezi z eno ali več kreditnimi institucijami iz odstavka 4, tudi v primeru, kadar je bila finančna pomoč zahtevana ali prejeta posredno iz EFSF ali EMS;

[...]

6. Pristojni nacionalni organi brez poseganja v odstavek 5 tega člena izvajajo in so odgovorni za naloge iz točk (b), (d) do (g) in točke (i) člena 4(1) ter sprejemanje vseh relevantnih nadzorniških odločitev v zvezi z kreditnimi institucijami iz prvega pododstavka odstavka 4 tega člena, in sicer v okviru, določenem v odstavku 7 tega člena, in ob upoštevanju tam določenih postopkov.

[...]

Pristojni nacionalni organi ECB redno poročajo o izvajanju dejavnosti na podlagi tega člena.

7. ECB ob posvetovanju s pristojnimi nacionalnimi organi in na podlagi predloga Nadzornega odbora sprejme in javno objavi okvir za določitev praktičnih ureditev za izvajanje tega člena. [...]

8. Če ECB pri izvajanju nalog, ki se nanjo prenesejo s to uredbo, pomagajo pristojni nacionalni organi ali imenovani nacionalni organi, ECB in pristojni nacionalni organi to storijo v skladu z določbami upoštevanih aktov Unije v zvezi s porazdelitvijo pristojnosti in sodelovanjem med pristojnimi organi različnih držav članic.“

6 Člen 24 Uredbe št. 1024/2013 določa:

„1. ECB ustanovi Upravni odbor za pregled za izvajanje notranjega upravnega pregleda odločitev, ki jih sprejme ECB pri izvajanju pooblastil, ki so nanjo prenesena s to uredbo, in sicer na podlagi zahteve za pregled, predložene v skladu z odstavkom 5. Obseg notranjega upravnega pregleda se nanaša na postopkovno in vsebinsko skladnost navedenih odločitev s to uredbo.

[...]

5. Vsaka fizična ali pravna oseba lahko v primerih iz odstavka 1 zahteva pregled odločitve ECB na podlagi te uredbe, ki je naslovljena nanjo ali ki se nanjo neposredno in posamično nanaša. Zahteva za pregled odločitve Sveta ECB, navedene v odstavku 7, ni dopustna.

6. Vsaka zahteva za pregled se skupaj z obrazložitvijo v pisni obliki vloži pri ECB v enem mesecu po dnevu, ko je bila oseba, ki zahteva pregled, o odločitvi uradno obveščena, ali, če takšnega uradnega obvestila ni, v enem mesecu po dnevu, ko je bila z odločitvijo seznanjena.

7. Potem ko Upravni odbor za pregled odloči o dopustnosti [zahteve za] pregled[...], poda mnenje v roku, ki ustreza nujnosti zadeve, najpozneje pa dva meseca od prejetja zahteve ter zadevo preda Nadzornemu odboru, da bi pripravil nov osnutek odločitve. Nadzorni odbor upošteva mnenje Upravnega odbora za pregled in Svetu ECB nemudoma predloži novi osnutek odločitve. Novi osnutek odločitve bodisi razveljavi prvotno odločitev, jo nadomesti z odločitvijo enake vsebine ali jo nadomesti s spremenjeno odločitvijo. Šteje se, da je bil novi osnutek odločitve sprejet, če mu Svet ECB ne ugovarja v obdobju največ desetih delovnih dni.

[...]

9. Mnenje Upravnega odbora za pregled, novi osnutek odločitve, ki ga predloži Nadzorni odbor, in odločitev, ki jo na podlagi tega člena sprejme Svet ECB, se obrazložijo, stranke pa se o njih uradno obvestijo.

10. ECB sprejme sklep o določitvi pravil za delovanje Upravnega odbora za pregled.

[...]“

Uredba (EU) št. 468/2014

- 7 V uvodni izjavi 9 Uredbe (EU) št. 468/2014 Evropske centralne banke z dne 16. aprila 2014 o vzpostavitvi okvira za sodelovanje znotraj enotnega mehanizma nadzora med Evropsko centralno banko in pristojnimi nacionalnimi organi ter z imenovanimi nacionalnimi organi (UL 2014, L 141, str. 1) je navedeno:

„[...] [T]a uredba tudi podrobneje oblikuje in določa postopke sodelovanja, ki so vzpostavljeni z Uredbo o EMN, med ECB in pristojnimi nacionalnimi organi znotraj EMN ter, kjer je primerno, z imenovanimi nacionalnimi organi ter tako zagotavlja učinkovito in skladno delovanje EMN.“

- 8 Člen 1(1) te uredbe določa:

„Ta uredba določa pravila o naslednjem:

- (a) okvir iz člena 6(7) Uredbe [št. 1024/2013], tj. okvir za določitev praktičnih ureditev za izvajanje člena 6 Uredbe [št. 1024/2013] v zvezi s sodelovanjem znotraj EMN, ki vključuje:
- (i) posebno metodologijo za ocenjevanje in pregledovanje, ali se nadzorovani subjekt razvrsti kot pomemben ali manj pomemben v skladu z merili iz člena 6(4) Uredbe [št. 1024/2013], in ureditve, ki izhajajo iz tega ocenjevanja;

[...]

[...]“

- 9 Člen 70 navedene uredbe, naslovljen „Posebne okoliščine, ki vodijo do razvrstitve pomembnega nadzorovanega subjekta kot manj pomembnega“, določa:

„1. Posebne okoliščine iz drugega in petega pododstavka člena 6(4) Uredbe [št. 1024/2013] (v nadaljnjem besedilu: posebne okoliščine) so podane, kadar obstajajo posebne dejanske okoliščine, zaradi katerih je razvrstitev nadzorovanega subjekta kot pomembnega neustrezna, ob upoštevanju ciljev in načel Uredbe [št. 1024/2013] in zlasti potrebe po zagotovitvi skladne uporabe visokih nadzornih standardov.

2. Pojem ‚posebne okoliščine‘ se mora razlagati ozko.“

- 10 Člen 71 Uredbe št. 468/2014, naslovljen „Ugotavljanje obstoja posebnih okoliščin“, določa:

„1. Obstoj posebnih okoliščin, ki upravičujejo razvrstitev subjekta, ki bi bil sicer pomemben nadzorovani subjekt, kot manj pomembnega, se ugotavlja v vsakem posameznem primeru in posebej za zadevni nadzorovani subjekt ali nadzorovano skupino in ne za kategorije nadzorovanih subjektov.

[...]“

Sklep 2014/360/EU

- 11 S Sklepom 2014/360/EU Evropske centralne banke z dne 14. aprila 2014 o ustanovitvi Upravnega odbora za pregled in določitvi njegovih pravil za delovanje (UL 2014, L 175, str. 47) je bil ustanovljen Upravni odbor za pregled iz člena 24 Uredbe št. 1024/2013.

12 Člen 7(1) tega sklepa določa:

„Vsaka fizična ali pravna oseba, na katero je naslovljena odločitev ECB na podlagi Uredbe [št. 1024/2013] ali na katero se taka odločitev neposredno in posamično nanaša ter ki želi zahtevati notranji upravni pregled [...] to stori tako, da pri sekretarju vloži pisno vlogo, v kateri navede izpodbijano odločitev. Vloga za pregled se predloži v enem od uradnih jezikov Unije.“

13 Člen 16 navedenega sklepa določa:

„1. Upravni odbor sprejme mnenje o pregledu v roku, ki ustreza nujnosti zadeve, najpozneje pa dva meseca od datuma prejema vloge za pregled.

2. V mnenju se predlaga, ali naj se prvotna odločitev razveljavi, nadomesti z odločitvijo enake vsebine ali nadomesti s spremenjeno odločitvijo. V slednjem primeru mnenje vsebuje predloge potrebnih sprememb.

[...]“

14 Člen 18 tega sklepa določa:

„O mnenju Upravnega odbora, novem osnutku odločitve, ki ga predloži Nadzorni odbor, in novi odločitvi, ki jo sprejme Svet ECB, vključno z ustrezno obrazložitvijo, sekretar Sveta ECB uradno obvesti stranke.“

Dejansko stanje

15 Landeskreditbank je z zakonom ustanovljena pravna oseba javnega prava v stoddotni lasti zvezne dežele Baden-Württemberg (Nemčija).

16 ECB je Landeskreditbank 25. junija 2014 v bistvu obvestila, da v skladu s členom 6(4) Uredbe št. 1024/2013 zaradi svojega pomena spada pod njen izključni nadzor in ne pod deljeni nadzor v okviru EMN, in jo pozvala, naj predloži svoja stališča.

17 Landeskreditbank je 10. julija 2014 tej analizi ugovarjala in pri tem zlasti zatrjevala obstoj posebnih okoliščin v smislu te določbe ter členov 70 in 71 Uredbe št. 468/2014.

18 ECB je 1. septembra 2014 sprejela sklep, s katerim je Landeskreditbank razglasila za „pomemben subjekt“ v smislu člena 6(4) Uredbe št. 1024/2013.

19 Landeskreditbank je 6. oktobra 2014 zahtevala pregled te odločitve v skladu s členom 24(1), (5) in (6) Uredbe št. 1024/2013 v povezavi s členom 7 Sklepa 2014/360. Pred Upravnim odborom za pregled je bilo 23. oktobra 2014 opravljeno zaslišanje.

20 Upravni odbor za pregled je 20. novembra 2014 podal mnenje, v katerem je ugotovil, da je Sklep, ki ga je 1. septembra 2014 sprejela ECB, zakonit.

21 ECB je s spornim sklepom 5. januarja 2015 razveljavila in nadomestila ta sklep, vendar je za Landeskreditbank ohranila razvrstitev med „pomembne subjekte“. ECB je v tem sklepu v bistvu poudarila, da:

– razvrstitev Landeskreditbank med „pomembne subjekte“ ni v nasprotju s cilji Uredbe št. 1024/2013;

- profil tveganosti subjekta ni upoštevno vprašanje v fazi njegove razvrstitve, člena 70 Uredbe št. 468/2014 pa ni mogoče razlagati tako, da vključuje merila, ki ne temeljijo na Uredbi št. 1024/2013;
- tudi ob predpostavki, da bi štela, da so v primeru Landeskreditbank bile podane posebne okoliščine, bi morala preveriti tudi, ali te okoliščine upravičujejo prerazvrstitev Landeskreditbank med „manj pomembne“ subjekte;
- je treba v skladu s členom 70(2) Uredbe št. 468/2014 pojem „posebnih okoliščin“ razlagati ozko in zato je mogoče subjekt prerazvrstiti iz „pomembnih“ med „manj pomembne“ le takrat, kadar neposredni nadzor ECB ni ustrezen;
- naj ji upoštevanje načela sorazmernosti za razlago ne bi nalagalo obveznosti, da preveri, ali je uporaba meril iz člena 6(4) Uredbe št. 1024/2013 za neki subjekt sorazmerna, in presoja „neustreznosti“ razvrstitve subjekta med „pomembne“ ni enakovredna takšni presoji sorazmernosti;
- na podlagi ustreznosti nacionalnega nadzornega okvira in njegove zmožnosti, da uporabi visoke nadzorne standarde, ni mogoče ugotoviti, da neposredni bonitetni nadzor ECB ni ustrezen, ker Uredba št. 1024/2013 tega ne pogojuje z dokazom o neustreznosti nacionalnega nadzornega okvira ali nacionalnih nadzornih standardov.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 22 Landeskreditbank je 12. marca 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa.
- 23 Landeskreditbank je v utemeljitev svoje tožbe navedla pet tožbenih razlogov, od katerih se je prvi v bistvu nanašal na kršitev člena 6(4) Uredbe št. 1024/2013 in člena 70 Uredbe št. 468/2014 pri izbiri meril, ki jih je uporabila ECB, drugi na obstoj očitnih napak pri presoji dejstev, tretji na kršitev obveznosti obrazložitve, četrti na zlorabo pooblastil ECB zaradi neizvajanja svoje diskrecijske pravice, in peti na kršitev obveznosti ECB, da upošteva vse upoštevne okoliščine obravnavane zadeve.
- 24 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbo Landeskreditbank.

Predlogi strank

- 25 Landeskreditbank s pritožbo Sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi;
 - sporni sklep razglasi za ničen, hkrati pa odredi ohranitev učinkov, ki se navezujejo na nadomestitev Sklepa ECB z dne 1. septembra 2014;
 - podredno, razveljavi izpodbijano sodbo in zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču ter
 - ECB naloži plačilo stroškov.
- 26 ECB Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrne in
 - Landeskreditbank naloži plačilo stroškov.

27 Evropska komisija Sodišču predlaga, naj:

- pritožbo zavrne in
- Landeskreditbank naloži plačilo stroškov.

Pritožba

28 Landeskreditbank v utemeljitev pritožbe navaja tri pritožbene razloge.

Prvi pritožbeni razlog

29 Landeskreditbank s prvim pritožbenim razlogom navaja kršitev prava Unije v okviru razlage in uporabe člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člena 70 Uredbe št. 468/2014.

30 Ta pritožbeni razlog je sestavljen iz treh delov.

Prvi del prvega pritožbenega razloga

– Trditve strank

31 Landeskreditbank s prvim delom prvega pritožbenega razloga v bistvu navaja, da je Splošno sodišče napačno razlagalo pojem „posebne okoliščine“ v smislu člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člena 70 Uredbe št. 468/2014, in da, natančneje, neupravičeno ni razlagalo teh določb v skladu z načelom sorazmernosti.

32 Landeskreditbank meni, da je bila z Uredbo št. 1024/2013 na ECB prenesena izključna pristojnost na področju bonitetnega nadzora kreditnih institucij samo v zvezi s pomembnimi institucijami, pri čemer so nacionalni organi ostali pristojni za bonitetni nadzor manj pomembnih institucij.

33 V zvezi s tem Landeskreditbank meni, da bi moralo Splošno sodišče v skladu z načelom sorazmernosti člen 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člen 70 Uredbe št. 468/2014 razlagati v smislu, da je treba razvrstitev subjekta med „manj pomembne“ sprejeti, kadar je zaradi posebnih in dejanskih okoliščin predmetne zadeve očitno, da neposredni bonitetni nadzor nacionalnih pristojnih organov nad tem subjektom omogoča uresničitev ciljev Uredbe št. 1024/2013 vsaj tako dobro kot neposredni bonitetni nadzor ECB.

34 Landeskreditbank poleg tega Splošnemu sodišču očita, da je kršilo načelo razlage *ut res magis valeat quam pereat* in prepoved zahtevati *probatio diabolica*, ker naj bi razlaga, ki jo je v zvezi s pojmom „posebne okoliščine“ v smislu člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člena 70 Uredbe št. 468/2014 podalo Splošno sodišče, tem določbam odvzela njihov polni učinek z onemogočanjem dokaza o obstoju takšnih okoliščin.

35 ECB in Komisija izpodbijata trditve Landeskreditbank.

– Presoja Sodišča

- 36 Kot je Splošno sodišče pravilno ugotovilo v točki 64 izpodbijane sodbe, razlaga Splošnega sodišča v zvezi z besedili glede pristojnosti, ki jih je na področju bonitetnega nadzora Svet podelil ECB, ne more omajati trditev pritožnice, ki temeljijo na predpostavki, da je v skladu s členom 6(4) Uredbe št. 1024/2013 pristojnost za izvajanje nalog iz člena 4(1), točke (b) in od (d) do (i), te uredbe glede subjektov, ki so razvrščeni med „manj pomembne“, ohranjena v korist nacionalnih organov.
- 37 Kar namreč najprej zadeva obseg pristojnosti ECB na področju neposrednega bonitetnega nadzora kreditnih institucij, je treba opozoriti, da člen 4 Uredbe št. 1024/2013, naslovljen „Na ECB prenesene naloge“, v odstavku 1 določa, da je ECB v okviru člena 6 te uredbe „izključno pristojna“ za opravljanje nalog v zvezi z bonitetnim nadzorom, ki so našteje v tem členu 4(1), v zvezi z „vsemi“ kreditnimi institucijami s sedežem v sodelujočih državah članicah, brez razlikovanja med pomembnimi institucijami in manj pomembnimi institucijami.
- 38 Iz člena 4(1) Uredbe št. 1024/2013 tako izhaja, da je ECB izključno pristojna za opravljanje nalog, ki so navedene v tej določbi, v zvezi z vsemi navedenimi institucijami.
- 39 Res je, da ECB svoje naloge v skladu s členom 6(1) Uredbe št. 1024/2013 opravlja v okviru EMN, ki ga sestavljajo ECB in pristojni nacionalni organi, in da je odgovorna za učinkovito in skladno delovanje tega mehanizma.
- 40 Pristojni nacionalni organi v tem okviru in v skladu s členom 6(6) Uredbe št. 1024/2013 izvajajo in so odgovorni za naloge iz člena 4(1), točke (b), od (d) do (g), in (i), te uredbe ter sprejemanje vseh relevantnih nadzorniških odločitev v zvezi s kreditnimi institucijami iz zgoraj navedenega člena 6(4), prvi pododstavek, in sicer tistimi, ki v skladu z merili iz zadnjenavedene določbe spadajo med „manj pomembne“.
- 41 Pristojni nacionalni organi tako pomagajo ECB pri opravljanju nalog, ki so nanjo prenesene z Uredbo št. 1024/2013, z decentraliziranim izvajanjem nekaterih od teh nalog v zvezi z manj pomembnimi kreditnimi institucijami v smislu člena 6(4), prvi pododstavek, te uredbe.
- 42 V uvodni izjavi 9 Uredbe št. 468/2014 je navedeno, da ta uredba podrobneje oblikuje in določa postopke sodelovanja, ki so vzpostavljeni z Uredbo št. 1024/2013, med ECB in pristojnimi nacionalnimi organi v okviru EMN, pri čemer zagotavlja učinkovito in skladno delovanje tega mehanizma.
- 43 Tako v skladu s členom 1(1)(a) Uredbe št. 468/2014, katere cilj je zlasti določiti okvir, določen v členu 6(7) Uredbe št. 1024/2013, in sicer okvir za določitev praktičnih ureditev za izvajanje zadnjenavedenega člena 6, ki ureja sodelovanje med ECB in pristojnimi nacionalnimi organi v okviru EMN.
- 44 Uredba št. 468/2014 v skladu z navedenim členom 1(a)(i) zlasti v delu IV zajema pravila v zvezi z določitvijo statusa nadzorovanega subjekta kot pomembnega ali manj pomembnega v skladu z merili iz člena 6(4) Uredbe št. 1024/2013 in v tem okviru opredeljuje pojem „posebne okoliščine“ v smislu zadnjenavedene določbe, ki lahko upravičujejo razvrstitev nadzorovanega subjekta med manj pomembne, čeprav izpolnjuje merila za razvrstitev med pomembne.
- 45 V zvezi s tem člen 70(1) Uredbe št. 468/2014 določa, da so takšne posebne okoliščine podane, kadar obstajajo posebne dejanske okoliščine, zaradi katerih razvrstitev nadzorovanega subjekta med pomembne ni ustrezna, ob upoštevanju ciljev in načel Uredbe št. 1024/2013 in zlasti potrebe po zagotovitvi skladne uporabe visokih nadzornih standardov.

- 46 Iz te določbe izhaja, da so upoštevne okoliščine, ki upravičujejo razvrstitev subjekta med manj pomembne – zaradi izvajanja neposrednega bonitetnega nadzora – čeprav bi moral biti na podlagi meril iz člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 razvrščen med pomembne, samo tiste, ki se nanašajo na ustreznost oziroma neustreznost razvrstitve tega subjekta med pomembne.
- 47 Zato je neposreden bonitetni nadzor nacionalnih organov nad pomembnim subjektom mogoč le v okoliščinah, ki kažejo, da razvrstitev tega subjekta med pomembne ni primerna za uresničitev ciljev, ki jim sledi Uredba št. 1024/2013.
- 48 Kot je Splošno sodišče navedlo v točkah 44 in 46 izpodbijane sodbe, besedilo člena 70(1) Uredbe št. 468/2014 ne vsebuje nobene navedbe o presoji potrebnosti neposrednega bonitetnega nadzora ECB nad pomembnim subjektom, iz dobesedne razlage te določbe pa ne izhaja, da bi lahko dejstvo, da bi bilo mogoče z neposrednim bonitetnim nadzorom nacionalnih organov nad tem subjektom enako doseči cilje te uredbe kot z nadzorom, ki ga izvaja zgolj ECB, upravičilo razvrstitev navedenega subjekta med manj pomembne.
- 49 Zato je, kot je Splošno sodišče razsodilo v točkah 54, 63 in 72 izpodbijane sodbe, kar zadeva naloge iz člena 4(1) Uredbe št. 1024/2013, Svet ECB podelil izključno pristojnost, za katero člen 6 te uredbe omogoča decentralizirano izvajanje nacionalnih organov v okviru EMN in pod nadzorom ECB, glede manj pomembnih kreditnih institucij v smislu tega člena 6(4), prvi pododstavek, in glede nekaterih od teh nalog, hkrati pa je ECB podelil izključno pristojnost za določitev vsebine pojma „posebne okoliščine“ v smislu navedenega člena 6(4), drugi pododstavek, ki je bila izvršena s sprejetjem členov 70 in 71 Uredbe št. 468/2014.
- 50 Dalje, spomniti je treba, da je v skladu s členom 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 za razvrstitev kreditne institucije, kakršna je Landeskreditbank, katere skupna vrednost sredstev presega 30 milijard EUR, med manj pomembne, določen pogoj, da posebne okoliščine v smislu te določbe upravičujejo, da se šteje za takšno.
- 51 V zvezi s tem Landeskreditbank napačno trdi, da je Splošno sodišče člen 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člen 70 Uredbe št. 468/2014 razlagalo brez upoštevanja načela sorazmernosti.
- 52 Ugotoviti je namreč treba, da je Splošno sodišče v točkah od 66 do 85 izpodbijane sodbe te določbe razlagalo ob upoštevanju tega načela.
- 53 Splošno sodišče je med drugim v točki 68 izpodbijane sodbe pravilno opozorilo, da je treba presojo sorazmernosti ukrepa uskladiti s spoštovanjem diskrecijske pravice, ki je bila ob njegovem sprejetju priznana institucijam Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2006, Nemčija/Parlament in Svet, C-380/03, EU:C:2006:772, točka 145 in navedena sodna praksa).
- 54 V zvezi s tem je treba navesti, da je z določbami uredb št. 1024/2013 in št. 468/2014 ECB dodeljena pristojnost za odločanje, ki upošteva dejanske okoliščine, in da so določeni pogoji, ki so sorazmerni s temi okoliščinami. Tako se v skladu s členom 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 subjekt, ki se ne šteje za manj pomembnega na podlagi meril iz te določbe, kljub temu lahko šteje za takega, če to upravičujejo posebne okoliščine, ki so opredeljene v členu 70 Uredbe št. 468/2014.
- 55 Primer iz navedenih določb je tisti, v katerem naj bi neposreden bonitetni nadzor nacionalnih organov nad pomembnim subjektom omogočil boljše uresničevanje ciljev Uredbe št. 1024/2013 kot neposreden bonitetni nadzor ECB nad tem subjektom ali, obratno, primer, v katerem ta zadnji navedeni nadzor ne bi omogočal doseganja teh ciljev tako dobro kot neposreden bonitetni nadzor navedenih organov nad zadevnim subjektom.

- 56 Nasprotno pa lahko v skladu s členom 6(5)(b) Uredbe št. 1024/2013 ECB, če je to potrebno za zagotovitev skladne uporabe visokih nadzornih standardov, kadar koli na lastno pobudo po posvetovanju s pristojnimi nacionalnimi organi ali na zahtevo pristojnega nacionalnega organa odloči, da bo sama neposredno izvajala vsa zadevna pooblastila v zvezi z eno ali več kreditnimi institucijami iz tega člena 6(4).
- 57 Te določbe se nanašajo na različna merila, in sicer, po eni strani, na neustreznost razvrstitve nadzorovanega subjekta med pomembne, in, po drugi strani, na nujnost izvrševanja ustreznih pristojnosti ECB.
- 58 Primerjava navedenih določb v točki 62 izpodbijane sodbe potrjuje presojo, ki jo je Splošno sodišče podalo v točki 77 te sodbe, da je zakonodajalec Unije z uvedbo EMN – v členu 6 Uredbe št. 1024/2013 – uskladił upoštevanje vloge držav članic pri izvajanju prava Unije in doseganje ciljev te uredbe.
- 59 Iz tega sledi, da je zakonodajalec Unije upošteval načelo sorazmernosti in da ECB ni dolžna, kot je Splošno sodišče poudarilo v točki 75 izpodbijane sodbe, v vsakem posameznem primeru preučiti, ali kljub uporabi meril iz člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013, pomembna institucija ne bi morala spadati pod neposredni nadzor nacionalnih organov, ker bi lahko ti bolje dosegli cilje te uredbe.
- 60 Zato Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točki 80 izpodbijane sodbe presodilo, da „posebne dejanske okoliščine, zaradi katerih razvrstitve nadzorovanega subjekta med pomembne ni ustrezna“, ki so določene v členu 70(1) Uredbe št. 468/2014, pri čemer se je sklicevalo zgolj na posebne dejanske okoliščine, zaradi katerih bi se z neposrednim bonitetnim nadzorom nacionalnih organov lažje dosegli ti cilji in ta načela, zlasti potreba po zagotovitvi skladne uporabe visokih nadzornih standardov, kot pa z neposrednim bonitetnim nadzorom ECB.
- 61 Utemeljenost razlage Splošnega sodišča krepi dejstvo, da je treba v skladu s členom 70(2) Uredbe št. 468/2014 izraz „posebne okoliščine“ iz člena 70(1) te uredbe in člena 6(4), drugi in peti pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 razlagati ozko.
- 62 Nazadnje, trditev, v skladu s katero naj bi razlaga, ki jo je v zvezi s pojmom „posebne okoliščine“ v smislu člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člena 70 Uredbe št. 468/2014, podalo Splošno sodišče, tem določbam odvzela njihov polni učinek z onemogočanjem dokaza o obstoju takšnih okoliščin, je treba zavrniti.
- 63 Kot je namreč generalni pravobranilec poudaril v točki 74 sklepnih predlogov, nič ne kaže na to, da zaradi te razlage, ki je v skladu z besedilom in cilji uredb št. 1024/2013 in št. 468/2014, Landeskreditbank ne bi mogla uveljavljati „posebnih okoliščin“ v smislu navedenih določb, in dokazati njihovega obstoja.
- 64 V teh okoliščinah v zvezi z razlago pojma „posebne okoliščine“, v smislu teh določb, ki jo je podalo Splošno sodišče, pravo ni bilo napačno uporabljeno.
- 65 Iz tega sledi, da je treba prvi del prvega pritožbenega razloga zavrniti.

Drugi del prvega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 66 Landeskreditbank z drugim delom prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče, v točkah od 101 do 112 izpodbijane sodbe, z zavrnitvijo priznanja obstoja očitne napake pri presoji dejstev, ki naj bi jo storila ECB, v tej sodbi napačno uporabilo pravo.
- 67 Landeskreditbank naj bi med drugim menila, da bi moralo Splošno sodišče, tudi na podlagi lastne razlage upoštevni določb, preučiti njene posebne dejanske trditve ter preveriti, ali bi v skladu s temi trditvami neposredni bonitetni nadzor pristojnih nacionalnih organov lahko omogočil boljše uresničevanje ciljev Uredbe št. 1024/2013 kot neposredni nadzor ECB.
- 68 Landeskreditbank poleg tega trdi, da je Splošno sodišče, tudi ko je preučilo njene trditve, da raznolikost pravnih okvirov in nadzornih organov, ki določajo njeno delovanje, utemeljuje bonitetni nadzor nacionalnih organov, storilo napako pri presoji.
- 69 ECB in Komisija izpodbijata trditve Landeskreditbank.

– Presoja Sodišča

- 70 Ker je, kot izhaja iz točk 87, 88, 102, 104 in 108 izpodbijane sodbe, Landeskreditbank pred Splošnim sodiščem trdila, da je neposredni bonitetni nadzor nemških organov zadoščal za uresničitev ciljev Uredbe št. 1024/2013 ter za zagotovitev skladne uporabe visokih nadzornih standardov bonitetnega nadzora in da neposredni bonitetni nadzor ECB v zvezi s tem ni bil potreben, je Splošno sodišče pravilno štelo, da je ob upoštevanju svoje razlage pojma „posebne okoliščine“ v smislu člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člena 70 Uredbe št. 468/2014, katere utemeljenost je bila potrjena v okviru preučitve prvega dela prvega pritožbenega razloga te pritožbe, ta trditev brezpredmetna.
- 71 Poleg tega, da je bila podana šele v fazi replike pred Splošnim sodiščem, zgolj navedba Landeskreditbank, da naj bi zaradi raznolikosti pravnih okvirov in nadzornih organov, ki določajo njeno delovanje, bonitetni nadzor nacionalnih organov omogočal boljše uresničevanje ciljev Uredbe št. 1024/2013 kot bonitetni nadzor, ki ga izvaja ECB, očitno ni zadostna za določitev neprimernosti zadnjenavedenega nadzora in Splošnega sodišča ne zavezuje, da preveri morebiten obstoj posebnih okoliščin v smislu navedenih določb.
- 72 Zato Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točki 112 izpodbijane sodbe zavrnilo tožbeni razlog Landeskreditbank, ki se nanaša na obstoj očitnih napak pri presoji dejstev ECB.
- 73 Iz tega je razvidno, da je treba drugi del prvega pritožbenega razloga zavrniti.

Tretji del prvega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 74 Landeskreditbank s tretjim delom prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče v točkah od 140 do 142 in 149 izpodbijane sodbe napačno ugotovilo, da ECB ni mogoče očitati, da ni izvrševala svoje diskrecijske pravice ter da je kršila svojo obveznost preiskave dejstev s tem, da je zavrnila njene trditve kot neupoštevne.
- 75 ECB in Komisija izpodbijata trditve Landeskreditbank.

– *Presoja Sodišča*

- 76 Kot je bilo navedeno v točki 70 te sodbe, je Landeskreditbank pred Splošnim sodiščem v bistvu trdila, da bi bilo cilje Uredbe št. 1024/2013 mogoče doseči z neposrednim nadzorom nemških organov, ne da bi bil v zvezi s tem potreben neposreden bonitetni nadzor ECB.
- 77 Ker pa te trditve niso upoštevne za razlago pojma „posebne okoliščine“ v smislu člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člena 70 Uredbe št. 468/2014, kot izhaja iz točke 80 izpodbijane sodbe ter iz točk 50 in 51 te sodbe, Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točkah 142 in 150 izpodbijane sodbe zavrnilo četrti in peti tožbeni razlog Landeskreditbank, od katerih se je prvi nanašal na zlorabo pooblastil ECB zaradi nezakonitega neizvajanja diskrecijske pravice, drugi pa na kršitev obveznosti ECB, da preuči in upošteva vse upoštevne okoliščine obravnavanega primera, ker naj ECB ne bi bilo mogoče očitati, da je te trditve zavrnila ali da ob uporabi navedenega člena 70(1) ni upoštevala okoliščin, ki niso upoštevne glede na besedilo te določbe.
- 78 Zato je treba tretji del prvega pritožbenega razloga zavrniti.
- 79 Glede na vse zgoraj navedene preudarke je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog

- 80 Landeskreditbank z drugim pritožbenim razlogom navaja izkrivljanje spornega sklepa in napačno presojo zahtev po obrazložitvi v zvezi s tem sklepom.
- 81 Navedeni pritožbeni razlog je razčlenjen na dva dela.

Prvi del drugega pritožbenega razloga

– *Trditve strank*

- 82 Landeskreditbank s prvim delom drugega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče v točkah 31 in 34 izpodbijane sodbe izkrivilo sporni sklep s tem, da je na napačen način povzelo njegovo obrazložitev ter jo nadomestilo z lastno obrazložitvijo.
- 83 Landeskreditbank med drugim trdi, da merilo, v skladu s katerim bi bilo njeno razvrstitev med pomembne subjekte mogoče izključiti, le če bi se dokazalo, da bi bilo z neposrednim bonitetnim nadzorom nemških organov mogoče bolje dosežati cilje Uredbe št. 1024/2013 kot z nadzorom ECB, v navedenem sklepu ni navedeno.
- 84 ECB in Komisija izpodbijata trditve Landeskreditbank.

– *Presoja Sodišča*

- 85 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zadevne osebe seznani z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in lahko pristojno sodišče izvede nadzor (sodbi z dne 5. decembra 2013, Solvay/Komisija, C-455/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:796, točka 90, in z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 16).

- 86 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je sporni sklep akt o bonitetnem nadzoru kreditne institucije, ki ga je sprejela ECB, ki ima široko diskrecijsko pravico v zvezi s tem, saj prenos nadzorniških nalog, kot je navedeno v uvodni izjavi 55 Uredbe št. 1024/2013, za ECB pomeni veliko odgovornost v smislu zaščite finančne stabilnosti v Uniji ter v smislu najbolj učinkovite in sorazmerne uporabe njenih nadzorniških pooblastil.
- 87 Iz ustaljene sodne prakse izhaja tudi, da je treba obveznost obrazložitve presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki akta ali druge osebe, ki jih akt neposredno in posamično zadeva. Ne zahteva se, da se v obrazložitvi navedejo vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, saj je treba to, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve člena 296 PDEU, presoditi ne samo ob upoštevanju njegovega besedila, ampak tudi njegovega okvira in celote pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (sodbi z dne 5. decembra 2013, Solvay/Komisija, C-455/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:796, točka 91, in z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 16).
- 88 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu s členom 24(1) Uredbe št. 1024/2013 ECB ustanovi Upravni odbor za pregled za izvajanje notranjega upravnega pregleda odločitev, ki jih sprejme ECB pri izvajanju pooblastil, ki so nanjo prenesena s to uredbo.
- 89 ECB je s Sklepom 2014/360, ki je bil sprejet na podlagi člena 24 Uredbe št. 1024/2013, ustanovila ta odbor.
- 90 Navedeni odbor, ko odloča o zahtevi za pregled odločitev, ki jih v skladu s to uredbo sprejme ECB, potem ko odloči o dopustnosti te zahteve, v skladu s členom 24(7) Uredbe št. 1024/2013 poda mnenje in zadevo preda Nadzornemu odboru ECB, da bi ta pripravil nov osnutek odločitve. Člen 16(2) Sklepa 2014/360 določa, da Upravni odbor za pregled v mnenju predlaga, ali naj se prvotna odločitev razveljavi, nadomesti z odločitvijo enake vsebine ali nadomesti s spremenjeno odločitvijo, in da v zadnjenavedenem primeru mnenje vsebuje predloge potrebnih sprememb. Člen 24(7) Uredbe št. 1024/2013 določa, da Nadzorni odbor upošteva to mnenje in Svetu ECB nemudoma predloži nov osnutek odločitve, ki bodisi razveljavi prvotno odločitev, jo nadomesti z odločitvijo enake vsebine ali jo nadomesti s spremenjeno odločitvijo. Šteje se, da je bil novi osnutek odločitve sprejet, če mu Svet ECB ne ugovarja v obdobju največ desetih delovnih dni.
- 91 Poleg tega se mnenje Upravnega odbora za pregled, novi osnutek odločitve, ki ga predloži Nadzorni odbor, in odločitev, ki jo sprejme Svet ECB, v skladu s členom 24(9) Uredbe št. 1024/2013 in členom 18 Sklepa 2014/360 obrazložijo, stranke pa se o njih uradno obvestijo.
- 92 Iz določb člena 24 Uredbe št. 1024/2013 in Sklepa 2014/360 torej izhaja, da to mnenje, ta novi osnutek odločitve in ta odločitev izvirajo iz iste institucije, in sicer ECB, in spadajo v okvir istega postopka notranjega upravnega pregleda odločitev, ki jih sprejme ta institucija pri izvajanju pooblastil, ki so nanjo prenesena z Uredbo št. 1024/2013, in da so zato, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 98 sklepnih predlogov, neločljivo medsebojno povezani.
- 93 Zato je Splošno sodišče v točkah 31, 34 in 128 izpodbijane sodbe pravilno preučilo sporni sklep ob upoštevanju mnenja Upravnega odbora za pregled, o katerem je bila Landeskreditbank v skladu s členom 24(9) Uredbe št. 1024/2013 in členom 18 Sklepa 2014/360 uradno obveščena.
- 94 Splošno sodišče je v obravnavanem primeru ugotovilo, da je bilo z mnenjem, ki ga je 20. novembra 2014 izdal Upravni odbor za pregled, ugotovljeno, da je sklep ECB z dne 1. septembra 2014, s katerim je bila Landeskreditbank razvrščena med „pomembne subjekte“ v smislu člena 6(4) Uredbe št. 1024/2013, zakonit, in da je ECB s spornim sklepom razveljavila in nadomestila ta sklep, pri čemer je to razvrstitev ohranila.

- 95 Splošno sodišče je zato, ne da bi napačno uporabilo pravo, najprej v točki 125 izpodbijane sodbe poudarilo, da mnenje Upravnega odbora za pregled spada v isti okvir kot izpodbijani sklep in da ga je zato v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 87 te sodbe, mogoče upoštevati za presojo, ali je ta sklep zadostno obrazložen, nato pa v točki 127 izpodbijane sodbe presodilo, da naj bi iz člena 24(1) in (7) Uredbe št. 1024/2013 nujno izhajalo, da pomeni navedeni sklep v delu, v katerem je bilo z njim odločeno v skladu s predlogom iz tega mnenja, nadaljevanje tega mnenja in da se lahko pojasnila, ki jih vsebuje, upoštevajo za preverjanje, ali je sporni sklep zadostno obrazložen.
- 96 V tem okviru Splošno sodišče prav tako ni napačno uporabilo prava s tem, da je za preverjanje, ali je sporni sklep zadostno obrazložen, v točki 128 izpodbijane sodbe ugotovilo, da naj bi iz povezanega branja tega sklepa in mnenja Upravnega odbora za pregled izhajalo, prvič, da je ECB štela, da so lahko posebne okoliščine podane, le če so cilji Uredbe št. 1024/2013 bolje doseženi z neposrednim bonitetnim nadzorom nacionalnih organov, in drugič, da Landeskreditbank ni dokazala, da je bil ta pogoj v zvezi z njo izpolnjen.
- 97 Splošno sodišče v teh okoliščinah ni izkrivilo spornega sklepa.
- 98 Zato je treba prvi del drugega pritožbenega razloga zavrni.

Drugi del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 99 Landeskreditbank z drugim delom drugega pritožbenega razloga meni, da je Splošno sodišče, ker je izkrivilo vsebino spornega sklepa, storilo tudi napako pri presoji, ker ni upoštevalo, da ta ne izpolnjuje zahtev glede obrazložitve, ki so določene s pravom Unije.
- 100 Landeskreditbank zlasti meni, da sporni sklep ni logičen, da je protisloven, da ne prikazuje razlogov, na katerih temelji, in da ne vključuje preučitve njegove utemeljitve, tako da v nasprotju s tem, kar je potrdilo Splošno sodišče, to ni moglo nadzirati zakonitosti utemeljenosti razlogov tega sklepa.
- 101 ECB in Komisija izpodbijata trditve Landeskreditbank.

– Presoja Sodišča

- 102 Ker drugi del drugega pritožbenega razloga temelji na predpostavki – ki jo je Sodišče zavrnilo ob preučitvi prvega dela tega pritožbenega razloga – da je Splošno sodišče izkrivilo vsebino spornega sklepa, ga je treba zavrni kot brezpredmetnega.
- 103 Na podlagi vsega navedenega je treba drugi pritožbeni razlog zavrni.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

- 104 Landeskreditbank s tretjim pritožbenim razlogom trdi, da je v izpodbijani sodbi prišlo do postopkovne napake, saj vsebuje vidike, ki niso bili predmet postopka.

- 105 Landeskreditbank meni, da je Splošno sodišče z zavrnitvijo njenih trditev, ker ni trdila, da bi nacionalni bonitetni nadzor omogočil boljše uresničevanje ciljev Uredbe št. 1024/2013 kot neposredni nadzor ECB, čeprav to merilo ni bilo navedeno v postopkih pred ECB in Splošnim sodiščem, kršilo pravico do izjave in načelo kontradiktornosti.
- 106 To naj bi veljalo tudi za sklicevanje, v točki 111 izpodbijane sodbe, na neobstoje ureditve ali sodelovanja med organi zvezne dežele Baden-Württemberg in nemškimi zveznimi organi, zaradi katerega bi bilo njihovo medsebojno sodelovanje lažje kot sodelovanje z ECB.
- 107 ECB in Komisija izpodbijata trditve Landeskreditbank.

Presoja Sodišča

- 108 Prvič, ni mogoče sprejeti trditve Landeskreditbank, da merilo, na podlagi katerega je mogoče sklepati na obstoj posebnih okoliščin v smislu člena 6(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 1024/2013 in člena 70(1) Uredbe št. 468/2014, in sicer, da bi bili cilji Uredbe št. 1024/2013 boljše uresničeni z neposrednim bonitetnim nadzorom nacionalnih organov kot pa z neposrednim bonitetnim nadzorom ECB, v postopku ni bilo omenjeno.
- 109 Kot je namreč generalni pravobranilec poudaril v točki 116 sklepnih predlogov, iz tožbe in odgovora na tožbo jasno izhaja, da so stranke pred Splošnim sodiščem razpravljale o navedenem merilu, tako da sta bila pravica Landeskreditbank do izjave in načelo kontradiktornosti spoštovana.
- 110 Poleg tega, kot je Splošno sodišče opozorilo v točki 129 izpodbijane sodbe, preučitev prvega tožbenega razloga, ki ga je Landeskreditbank navedla v utemeljitev ničnostne tožbe, dokazuje, da je zadnjenavedena lahko razumela razlogovanje ECB in ga izpodbijala v okviru tega tožbenega razloga, Splošno sodišče pa je lahko izvajalo nadzor zakonitosti glede utemeljenosti razlogov spornega sklepa.
- 111 Poleg tega so stranke na obravnavi pred Splošnim sodiščem podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.
- 112 Drugič, kar zadeva sklicevanje, v točki 111 izpodbijane sodbe, na neobstoje ureditve ali sodelovanja med organi zvezne dežele Baden-Württemberg in nemškimi zveznimi organi, zaradi katerega bi bilo njihovo medsebojno sodelovanje lažje kot sodelovanje z ECB, zadostuje navesti, da je Splošno sodišče s tem sklicevanjem – v odgovor na trditev, ki jo je Landeskreditbank navedla v repliki, da naj bi zaradi raznolikosti pravnih okvirov in nadzornih organov, ki določajo njeno delovanje, bonitetni nadzor nemških organov v večji meri zagotavljal skladno uporabo visokih nadzornih standardov kot bonitetni nadzor, ki ga izvaja ECB – ugotovilo le, da je treba to trditev zavrniti kot neutemeljeno, ker niso bili predloženi konkretni elementi, ki bi dokazovali, da bi bilo v ta namen medsebojno sodelovanje nacionalnih organov lažje kot sodelovanje z ECB.
- 113 Zato Splošno sodišče ni kršilo pravice Landeskreditbank do izjave in načela kontradiktornosti.
- 114 V teh okoliščinah je treba tretji pritožbeni razlog zavrniti.
- 115 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- 116 Člen 184(2) Poslovnika določa, da kadar pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče.

- ¹¹⁷ V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- ¹¹⁸ Ker je ECB predlagala, naj se Landeskreditbank naloži plačilo stroškov, in ker ta s pritožbenimi razlogi ni uspela, ji je treba naložiti, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške, ki sta jih priglasili ECB in Komisija.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank se naloži plačilo stroškov.

Podpisi